

תת"ע 9483/05/11 - מדינת ישראל נגד זועבי אברהמים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9483-05-11 מדינת ישראל נ' זועבי אברהמים
תיק חיצוני: 24200532273

בפני	כבוד השופט דן סעדון
מאשימה	מדינת ישראל - ע"י עו"ד ליהי אלדר
נגד	
נאשמים	זועבי אברהמים ע"י עו"ד סטולר

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין.

1. נגד הנאשם (להלן: "**המבקש**") הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגת רכב בשכרות מכוח סירוב להיבדק.

2. ביום 26.6.12 התייצב ב"כ המבקש דאז לדיון וכפר בשם המבקש במיוחס לו בכתב האישום והתיק נקבע להוכחות ליום 9.9.12. ביום 3.9.12 הגיש ב"כ המבקש דאז בקשה לשחררו מייצוג. ב"כ המבקש שוחרר מייצוג כמבוקש. במועד שנקבע לשמיעת ראיות לא התייצב המבקש או מי מטעמו ועל כן נשפט המבקש בהיעדרו. בסע' לגזה"ד שניתן הוטל על המבקש לחתום על התחייבות. משלא חתם המבקש על התחייבות נעצר ולאחר מכן, משחתם על התחייבות, צוין בכתב בשולי ההתחייבות בזו הלשון "ידוע לי שמגיע לי זכות ערעור בסיום קבלת מסמך זה". המבקש לא ערער על פסק הדין אלא הגיש ביום 17.12.15 בקשה לביטול פסק דין ובה טען כי כשבוע לפני מועד דיון ההוכחות, 3.9.12, נעצר בגין אירוע אחר ועל כן נבצר ממנו להתייצב לדיון ההוכחות. יושם אל לב כי המבקש לא טען כי לא ידע על מועד דיון ההוכחות. לטענת המבקש, יש לו טענות בנוגע לפסק הדין ועל כן הוא מבקש לבטלו. מתגובת התביעה לבקשה זו עלה כי אין התנגדות לביטול גזר הדין אך יש התנגדות לביטול הכרעת הדין. בהחלטה שניתנה ביום 7.1.16 נקבע כי יש לבטל את גזר הדין בלבד וקביעת התיק לטיעונים לעונש. בהחלטה צוין בין היתר כי המבקש היה יכול לבקש להתייצב לדיון באמצעות שב"ס ומעצרו בנסיבות אלה לא היווה מניעה מהתייצבות לדיון וכי כפירה סתמית באשמת המבקש אינה תחליף להצגת קו הגנה שהיה בו להצביע על עיוות דין שנגרם כתוצאה מהותרת פסק הדין כולו בעינו. על החלטה זו לא הוגש ערעור והיא הפכה חלוטה.

3. ביום 7.4.16 שב המבקש ושכר את שירותי משרד ב"כ הקודם והגיש בקשה זו. בבקשה נטען כי יש לבטל את פסק הדין מהטעמים הבאים: ראשית, נאמר כי מיום 3.9.12 היה המבקש במאסר כך שנבצר ממנו להתייצב לדיון ;

שנית, המבקש כופר במיוחס לו בכתב האישום ולטענתו יש בידיו ראיות טובות להוכחת חפותו לרבות סרט שצולם שיש בו כדי לפגוע במהימנות השוטרים שהשתתפו באכיפה; שלישית, עבירה של נהיגת רכב בשכרות אינה "עבירה קלה" שעליה חל סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי ולכן לא ניתן היה לשפוט אותו בהיעדרו. לציין כי זולת אישור שהיית אסיר בבית הסוהר לא צורף כל מסמך נוסף לגיבוי המסד העובדתי לבקשה.

דין והכרעה

4. דין הבקשה להידחות על הסף ומטעמים שלגוף העניין, כמפורט להלן:

5. ראשית, ההחלטה שניתנה הדוחה את בקשת המבקש - שהוגשה שלא על ידי מייצג - לביטול פסק הדין היא חלוטה שכן המבקש לא ערעור עליה. כיוון שכך יש לראות במבקש כמי שמיצה את זכותו הדיונית לעתור לביטול פסק הדין. ודוק: ככל שהמבקש סבר כי שגגה יצאה תחת ידי בדחיית חלק מבקשתו היה עליו לערער על ההחלטה ולא להותירה כמות שהיא עד חלוף התקופה שנקבעה לצורך הגשת ערעור. כיום, לאחר שההחלטה הפכה חלוטה, אין להעלות על הדעת להתיר "מקצה שיפורים" על ידי הגשת בקשה חוזרת מתוך תקווה לשינוי עמדת בית המשפט.

6. שנית, גם לגוף העניין דין הבקשה להידחות. נקודת המוצא עליה אין חולק היא, כי ב"כ המבקש דאז - ב"כ גם לצורך בקשה זו - היה נוכח בעת שנקבע מועד דיון ההוכחות ומכאן שגם המבקש ידע על אותו מועד לפי הכלל כי "שלוחו של אדם - כמותו". העובדה שלפני דיון ההוכחות שוחרר ב"כ המבקש מייצוג אינה מאיינת למפרע את ידיעתו של המבקש בדבר המועד שנקבע. זאת ועוד: גם בבקשתו הקודמת לביטול פסק דין ציין המבקש כי היה עצור ולא היה יכול להתייצב לדיון - טענה אותה דחיתי כאמור - אך לא טען כי לא ידע על מועד הדיון. אשוב ואומר כי המבקש היה יכול לבקש מבית המשפט לזמנו באמצעות שלטונות שב"ס לדיון. חירותו של המבקש הוגבלה אמנם אך כידוע, דבר יום ביומו הוא כי בית משפט זה דן בעניינם של נאשמים שהם במעמד של אסירים או עצירים המוחזקים בידי שב"ס והדבר אינו מונע את התייצבותם לדיון בבית המשפט. על כן, אין בידי לקבל כי טעם סביר מנע את התייצבות המבקש לדיון.

7. בהליך זה מעלה המבקש טענות מהן עולה לכאורה כי אי ביטול פסק הדין יסב לו עיוות דין וכי מעיקרו של דין לא היה בימ"ש זה מוסמך לשפוטו בהיעדרו בעבירה בה הורשע. דין טענות אלה להידחות. אשר לעניין הסמכות: בסדרת פסקי דין אישר בית המשפט העליון פסקי דין בעניינם של נאשמים שנשפטו בהיעדרם בעבירות שכרות (ראו למשל: רע"פ 5350/15 סוהיל זועבי נ' מדינת ישראל; רע"פ 8923/15 לוטפי לוטפי נ' מדינת ישראל). אשר על כן דין טענת היעדר הסמכות להידחות. אשר לעיוות הדין, בהלכה שנפסקה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793 (2003) נקבע כי במסגרת בקשה "לביטול פסק-הדין על הנאשם לפרוס בכתב את מכלול הטענות התומכות בבקשתו. הדבר דומה, בשינויים המחויבים, לדרך שבה נדונה בקשה לרשות ערעור המוגשת לבית-המשפט העליון בענייני תעבורה [...] גם במקרה זה אין בידי המבקש זכות קנויה להליך נוסף בעניינו במסגרת ערעור שני. עליו לשכנע את בית-המשפט, במסגרת הבקשה בכתב, כי יש בידו נימוקים טובים המזכים אותו לכך. לסיכום, הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש. לאחר שיעיין בית-המשפט בבקשה הוא מוסמך לדחותה על סמך הדברים האמורים בה בלבד."

בעניינינו העלה המבקש בבקשתו טענות בעלמא בדבר התנהלות השוטרים בניגוד לנהלים ובאופן שיש בו לפגוע

במהימנות שתינתן לגרסתם. גרסה זו לא גובתה בדבר ולא הוצגה כל ראייה לתמוך בטענות כלליות אלה. נוכח האמור אינני סבור כי הונחה תשתית לטענה כי הותרת פסק הדין בעינו תסב עיוות דין למבקש.

8. לאור כל האמור מצאתי לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, בהעדר הצדדים.